

Ostersavlen, og kan derfor ikke af den Grund anbefale Andragendet. Som ærede Medlemmer ville have set, støtte Andragenderne sig til, at der i § 10 i deres Forpagtningstrakt var sagt dem, at, „saafremt Forpagterne ved Forpagtningstidens Ophør kunne godtgjøre at have foretaget væsentlige Forbedringer af Osterskiferiet i de af dem forpagtede Afdelinger, hvad enten disse bestaa i Anlæg af Ostersparker eller af kunstige Osters-banker eller i andre til Fremme af Ostersavlen og Fiskeriet tjenende hensigtsmæssige Foranstaltninger, som kunne antages at bidrage til, at der for den følgende Forpagtningstid opnaaes en forhøjet Afgift, — tilfikkres der dem herved Halvdelen af det Beløb, hvormed Forpagtningssagisten i den næste Forpagtningstid, som Følge af Slige Forbedringer, overstiger den Afgift, der bliver at udrede efter nærværende Auktion“. I selve Andragendet til Finantsministeren have de paaberabt sig en hel Mængde af Foranstaltninger, som de have foretaget, og de mene af den Grund at kunne gjøre Reiskrav gjældende. Udvalget har ikke udtalt noget Bestemt med Hensyn til dette, fordi det efter Alt, hvad der foreligger og efter den Maade, hvorpaa Kontrakten er affattet, synes, som om der var et virkelig Reiskrav tilfede. De ville imidlertid have Vanskelighed ved at gjøre et saadant gjældende, fordi Kontrakten er affattet paa en saadan Maade, at det næsten vil være dem umuligt at godtgjøre, at de foretagne Forbedringer skyldes dem, og det vil saaledes næsten umuliggjøres, at de kunde vinde Sagen. Udvalget er enigt om at beklage den Maade, hvorpaa Forpagtningstrakten er affattet, idet der derved i en vis Henseende er lagt Forhaabninger, som Staten skulde være meget varsom med at vække; thi man veed jo godt, at Folk i det Hele taget ere stærkt anlagte af Naturen til at gjøre store Krav gjældende ligeoverfor Statskassen. Udvalget mener i det Hele taget, at Staten bør være meget varsom med at vække Forhaabninger, som den maatte senere vil ømme sig ved at opfylde. Dernæst staar det for Udvalget, som om der forelaa adskillige Ting, med Hensyn til hvilke Meningerne kunne være meget delte; men vi have ikke haft nogen Anledning til at benægte, at det, som de Vedkommende have foretaget sig i den Retning, netop er sket i den Hensigt at fremme og forbedre Ostersavlen, for at de saaledes kunde faae Del i det Udbytte, som Forpagtningstraktens § 10 stiller dem i

Udsigt, og vi mene derfor, at Villighed her maatte tale for, at Statskassen ydede dem en Anerkjendelse for deres Virksomhed. Det er paa dette Grundlag, at Udvalget foreslaar denne Sag henvist til Finantsministeren. Der har jo været ført en hel Række af Forhandlinger om denne Sag, og det har været meget vanskeligt at faae den ført frem; ja, man har endogfaa maattet gaa til Højesteret for at faae Leilighed til at fremme den Skønssag, som Ministeriet havde modsat sig. Imidlertid underkendte Højesteret den Indsigelse, som var gjort af Kammeradvokaten, og der er derefter foregaaet en hel Række af Undersøgelser om Forholdet, og man har henvendt sig til Finantsministeriet med en Beggjæring om at faae Sagen afgjort i Henhold til disse Undersøgelser, og at faae en Godtgjørelse af 205,625 Kr. Finantsministeriet har svaret, at Ministeriet ikke efter det Oplyste kunde anerkjende, at Forpagterne have noget Reiskrav paa at erholde Godtgjørelse, og at man heller ikke skjønede, at der er et saadant Villighedskrav, som kunde give Finantsministeriet Anledning til at foretage videre Skridt i Sagen. Det er imidlertid det, som Udvalget tror, at der kunde være Anledning til, om end det ganske vist ikke er os muligt at skjønne over, hvilken Betydning og Indflydelse de paa-gjældende Forpagteres Virksomhed har haft. Udvalget haaber imidlertid, at, naar Sagen henvises til den høitærede Finantsminister, vil han tage under nøiere Overveelse, om der kunde foretages Noget fra Statens Side, der vilde være, jeg vil ikke sige billigt at gjøre, men som maatte kunne betegnes som nobelt fra Statens Side. — Derefter kommer jeg til Indstillingen under Nr. 17 angaaende et Andragende fra forhenværende Rancellist Höckendorff, der har været ansat under Krigsministeriet. Vedkommende anbrager om ved Rigsdagens Hjælp at faae Væres-opreisning, det vil sige Gjenerholdelse af sin Pension paa 417 Kr. Naar Sagen til, at han mistede denne, er ganske vist temmelig særegen. I Foraaet forrige Aar blev Andrageren anmodet af en Lønnerfvend her i Byen om at udfylde et Skema for ham til et Understøttelseselskab, og da den Vedkommende kjendte Lønnerfvendens Broder som en i enhver Henseende respektabel Mand, forudsatte han uden videre, at Lønnerfvendens var som Broderen, og at han derfor kunde gjøre ham denne Tjeneste. Blandt Rubrikerne paa Skemaet var der ogsaa en, hvori der